

CULTURA CERDANYOLA DEL VALLÈS - 10 gener 2018 10.30 h

Entre passat i present

- Una exposició al Museu d'Art de Cerdanyola regira els relats oficials del patrimoni amb la mirada crítica d'artistes contemporanis

'World thing museum', de Jordi Tolosa. Foto: EL PUNT AVUI.

'World thing museum', de Jordi Tolosa, i 'Libro Celda 15', María Jesús González Foto: EL PUNT AVUI.

MARIA PALAU - CERDANYOLA DEL VALLÈS

Per què la gran majoria dels museus han de triar entre passat i present? Per quina lògica és incompatible conservar, investigar i difondre el patrimoni i apostar per la creació artística actual? Aquestes reflexions tan

**El perill
d'idolatriar a
cegues el
llegat dels
que ens han
precedit.
D'això
tracta la
mostra**

necessàries les planteja Txema Romeros, el director del Museu d'Art de Cerdanyola, en un dels textos que broda l'exposició *Del vell al nou/Del nou al vell*, viatge d'anada i de tornada que dissol els temps de l'art que es pot fer fins al 14 de gener en aquest centre i que aquest any tindrà com a mínim dues seus més, l'Arts Santa Mònica de Barcelona i l'Institut d'Estudis Ilerdencs.

El perill d'idolatriar a cegues el llegat dels que ens han precedit. Què en queda, si el desproveïm de la seva aura prodigiosa? D'això tracta aquesta exposició. La mostra, pensada i desenvolupada per Fina Duran, furga en els vestigis heretats amb el pensament crític de diversos artistes contemporanis per als quals, justament, la memòria és la matèria primera de les seves obres per parlar de l'ara i de l'aquí.

“La història no existeix. Ens l'han robada. Ens l'estan robant ara mateix, sense que ens n'adonem”, avisa en un altre punyent text de l'exposició Joan Maria Minguet, un dels cinc teòrics que s'han avingut a acompanyar els projectes artístics reunits a la petita sala del museu vallesà. Sota el crit de guerra que fa Minguet per “exercitar la memòria rebel i

desemascarar els robatoris del passat”, agafa un nou sentit el conegut treball *Estat Nació* de Daniela Ortiz i Xose Quiroga, que escodrinya el passat colonial i esclavista de Catalunya a través de la presència en l’espai públic d’estàtues i plaques commemoratives d’algunes de les seves figures més venerades (encara avui), com ara Antonio López o Joan Güell.

Del patrimoni imposat pel poder també en parla Mercè Alsina per denunciar “els oblitats”, les ocultacions i les omissions” d’allò que no ha interessat protegir per humil, invisible, íntim o incòmode, i que exemplifiquen molt bé *Hospital, 106*, el documentat procés d’enderrocament d’un pis del barri del Raval en pro d’un urbanisme presumptament regenerador que van dur a terme Isabel Banal i Jordi Canudes, i *Libro Celda 157*, un volum que Patricia Gómez i María Jesús González van imprimir amb les marques que els presoners van deixar en els murs de la seva cel·la.

Hi ha vida més enllà dels relats oficials, grandiloqüents i immaculats. Deixar en mans de la cultura la selecció del que ha de ser memorable és la recepta que fa Xavier Antich per introduir els treballs de Jesús Galdón, *La història de l’art sense noms*, que vincula patrimoni amb afectes i vivències per assajar postals atípiques amb l’ajut d’una aplicació mòbil; Jordi Tolosa, que a *World thing museum* construeix un catàleg d’elements protegits poc ortodoxos, i Tom Carr, que a *Ecós* s’emmiralla en un artista del passat, Carles Buïgas, per reivindicar la transmissió de sabers i utopies artístiques.

La cultura destria, però s'enfronta a fenòmens molt poderosos de l'oci postmodern, d'entre els quals els parcs temàtics que no tenen res a veure amb la salvaguarda del patrimoni. "Mostrem una visió ideal, i per tant irreal, de la nostra realitat. Ensenyem només allò que ens agrada", disserta Bernat Puigdollers en un escrit que fa de marc conceptual del projecte que Mariona Moncunill i Sergi Botella van dedicar a Catalunya en Miniatura.

El paisatge natural com a contenidor de valors populars ancestrals i taumatúrgics que perviu sota l'amenaça de l'especulació és la mirada que Sitesize aporta a *Valldaura*, referint-se a aquest torrent de la serra de Collserola. La peça del col·lectiu format per Elvira Pujol i Joan Vila Puig és l'única producció nova de l'exposició, que n'anirà incorporant d'altres durant la seva itinerància. Així, quan arribi a l'Arts Santa Mònica sumarà una instal·lació de Carlos Pazos, *Out of Limbo*, que celebrarà amb el seu estil irònic inconfusible l'exposició que l'artista va fer en aquest mateix espai fa 25 anys, *Un elefant en el limb*, amb la idea de naufragi de coses, llocs i persones rebutjats per la societat en el punt de mira.

**NOTÍCIES
DE ...**

**Cerdanyola
del
Vallès**

PUBLICAT